

Bộ sách lọt vào danh sách
Những cuốn
sách Thiếu nhi
hay nhất do
New York Times
bình chọn

DRACUSA

Cuộc phiêu lưu trong thế giới kỳ bí
và hấp dẫn lạ lùng của những người hút mực

Thành phố hút mực

Éric Sanvoisin

Minh họa: Martin Matje

TẬP 3

KIDS
ALPHA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Thành Phố Hút Mực

Series Dracula Phần 2

Eric Sanvoisin

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook:

<https://facebook.com/caphebuoiroi>

Table of Contents

[THÀNH PHỐ HÚT MỰC](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

Chương một

Khu nghĩa địa bị chọc thủng

TÔI và Carmilla đang nhẩn nha hút mực bằng cái ống hút đôi thì bác Dracusa sầm sập lao vào phòng ăn như một cơn lốc.

- Các con của ta ơi, thảm họa, thảm họa!

Bác rú lên rồi ngã vật vào chiếc quan tài của mình. Chiếc quan tài, vốn đã tàn tạ và cổ lỗ sĩ, kêu đánh rầm một cái như tiếng sấm rồi vỡ vụn ra thành trăm mảnh.

- Bác có đau lắm không? Carmillia âu yếm hỏi.

Mắc kẹt trong đồng gỗ vụn, bác Dracusa chửi thề om sòm như một con quỷ chính hiệu. Bác vừa phủi bụi vừa rít lên:

- Ít ra, ta vẫn còn lành lặn.

Tôi bỗng nhớ lại lần chạm trán đầu tiên với ông hút mực này. Trong lúc muốn thoát khỏi ông, tôi đã chẳng may xô đổ chiếc quan tài...

Hồi đó, tôi ghét việc đọc sách đến đào đất đổ đi. Bố tôi là chủ một hiệu sách nên tôi hiển nhiên là nỗi hổ thẹn của cả gia đình. Nhưng khi dùng những chiếc răng - ngò bít nhọn hoắt cắn tôi một miếng, bác Dracusa đã khiến tôi say vị ngon ngọt của mực đến mê mẩn.

Bây giờ, tôi cũng uống sách bằng ống hút như bác. Tôi hau háu hút từng câu một. Ngon tuyệt cú mèo! Khi những câu chữ chui vào miệng tôi, chúng khiến tôi thấy nhột nơi đầu lưỡi. Tôi tận hưởng trọn vẹn những cuộc phiêu lưu. Còn sau đó, sách có trở nên trắng phớt

thì tôi cũng mặc xác.

Có lúc, tôi là một chiến binh Da đỏ ra trận với những thanh kiếm dài ngoằng. Đôi khi, tôi lại biến thành một người hùng thời tiền sử chiến đấu với những quái vật hung hăng răng nhọn hoắt. Phải thừa nhận rằng bác Dracusa đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của tôi...

Bỗng đâu, một âm thanh khác thường lôi tuột tôi về thực tại. Nó phát ra từ chính động tác của bác Dracusa khi cố sức thoát khỏi tư thế kỳ cục của mình. Khi đã đứng dậy được, bác phá lên cười sảng sặc, giọng ồ ồ. Tôi dám chắc rằng đầu bác bị sưng vù lên sau cú ngã vừa nãy nên bác đâm ra gàn gàn dở dở.

- Bác không sao chứ, bác Dracusa?

Tiếng cười của bác nghẹn lại trong cổ họng.

- Tạm tạm thôi, Odilon yêu quý. Nhưng bây giờ khi quan tài của ta đã vỡ vụn thế này thì chuyển nhà đỡ vất vả hơn...

- Chuyển nhà ư? Carmilla thốt lên đầy nghi hoặc.

Bác Dracusa nhìn chúng tôi với bộ mặt ủ rũ thường thấy.

- Bác vừa nói một thảm họa đã xảy ra mà.

- Nhưng vì sao cơ chứ? Hai chúng tôi đồng thanh gào lên.

- Lại đây, bác cho xem cái này.

Bác trôi đi cách mặt đất mười xen ti mét còn chúng tôi lèo đẽo theo sau. Chúng tôi băng qua cả những lối đi rõ là hẹp lẫn những đoạn đường thênh thang để cuối cùng ra đến cổng nghĩa địa. Ở đó, trên chiếc cổng sắt to đùng hoen gỉ, có treo một tấm biển thông báo tới dân chúng toàn thành phố:

THÔNG BÁO

VÌ LÝ DO AN NINH,

KHU NGHĨA TRANG SẼ ĐƯỢC DI DỜI VÀO THÁNG
SAU,

ĐẾN MỘT ĐỊA ĐIỂM MỚI

VÀ VĨNH VIỄN.

MONG CÁC CÔNG DÂN

THÔNG CẢM.

THỊ TRƯỞNG THÀNH PHỐ.

- Ôi bác ơi, thảm họa thật rồi, Carmilla thì ào.

Bàn tay cô bé thoát lạnh toát không khác gì một cục
đá trong tay tôi.

Bác Dracusa nhắ nại giảng giải cho chúng tôi như
một ông thầy đĩnh đạc đang lên lớp.

- Người ta sẽ cho xây một tuyến tàu điện ngầm ngay
dưới khu nghĩa địa này. Tức là nó sẽ bị xuyên thủng!
Chẳng mấy chốc mọi thứ sẽ đổ sụp xuống. Sẽ có

những bài báo giật tít kiểu như “Người chết ghé thăm các tuyến tàu điện ngầm!” Đơn giản thôi, chúng ta cũng sẽ ra đi...

Trời đất quý thần ơi, vậy là bao dự định tươi đẹp của tôi sẽ trôi cả xuống sông xuống biển! Hiện giờ, tôi vẫn ở nhà bố mẹ ngay phía trên hiệu sách. Rất tiện. Tôi có thể đều đặn đến thăm Carmilla vào thứ tư và những ngày cuối tuần. Tôi luôn ước ao một ngày nào đó sẽ cưới cô bé và chuyển đến sống hẳn ở khu nghỉ địa.

Kể từ khi tôi trở thành người tri kỷ của Carmilla, đối với tôi sách càng ngon hơn gấp bội! Chỉ với một chiếc ống hút đôi, chúng tôi có thể nhấm nháp từng giọt mực từ những cuốn sách bé nhỏ. Mực chảy trong ống hút của chúng tôi với vận tốc mười từ một giây. Carmilla là cô gái uống mực của đời tôi.

Đôi lúc vào ban đêm, khi ngủ, tôi mơ về cô bé. Và tôi còn thấy mình trở thành cha của những đứa trẻ bú mực, tỉ mỉ ngồi làm những chiếc ống hút cho ba, cho bốn, cho năm nhóc tí... Ấy thế mà cái việc chuyển nhà nhiều sự này đã phá tan những giấc mơ ấy của tôi

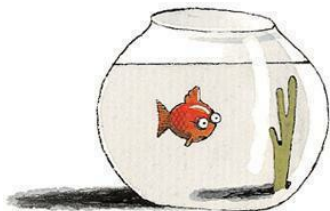
thành hàng trăm, hàng ngàn mảnh...

Chương hai

Odilon thiên tài có một phép màu?

CHUYỂN NHÀ Ừ, nói thì dễ ợt đấy! Nhưng mà chuyển đi đâu? Và trong bao lâu? Tôi đi tới đi lui trong phòng ăn giống một con cá vàng đang bơi luẩn quẩn trong bể. Carmilla nhìn tôi không chớp mắt, cô bé như bị thôi miên khi thấy tôi cứ quay mòng mòng như thế.

- Tình thế không hay ho chút nào các con ạ...

Bác Dracusa trở về và thông báo tin dữ cho chúng tôi sau khi đi thám thính một khu nghỉ địa mới. Cái chỗ

ấy chả ra gì, đã bé tí tẹo lại còn không có đường hầm. Mà chúng tôi thì có tận ba người, ấy là chưa nói đến ngút ngàn sách chất đống trong phòng ăn. Phải có một chỗ nào đó thật rộng thì mới đủ.

- Cháu tin bác Dracusa sẽ có một ý tưởng hay, tôi nói to lên niềm hy vọng của mình.

Bác ho hắng vài tiếng, chẳng buồn quay lại nhìn tôi và nói:

- Thì bác nghĩ mình có thể chuyển đến ở tạm hiệu sách của bố cháu cho đến lúc tìm được chỗ thích hợp hơn...

Tôi thấy ngay phản ứng của mình khi nhìn qua tấm gương bàn trang điểm của Carmilla. Da tôi bỗng chốc trở nên tím ngắt như màu của mực bị phơi nắng quá lâu.

- Đây là một điều điên rồ! Nhét những ba quan tài trong một hiệu sách ư...

- Bên dưới có một kho sách mà?

- Có, nhưng mà bé lắm. Mà bác quên mất một điều quan trọng nhất đấy, bác Dracusa... Bố cháu biết rành rọt tất cả những cuốn sách mà ông có trong kho. Nếu chẳng may bố phát hiện ra cuốn nào lạ là bố điên lên như bị kiến chui vào tai ngay. Với lại làm thế nào mà giấu được cái chạn to đùng bát vại của chúng ta đi được?

Bác Dracusa nhúu đôi lông mày rậm rạp.

- Thế thì ta bỏ số đồ ăn dự trữ này lại đây và uống sách của bố cháu vậy...

Tôi giận sôi cả người.

- Đó là một tội ác! Nếu ai động vào dù chỉ một trang trong số các cuốn sách bé bỏng của bố thì bố cháu sẽ lục tung cả thành phố lên ngay!

Trước sự phản đối quyết liệt của tôi, bác Dracusa đành nhượng bộ.

- Odilon, bác đùa đấy mà. Bác là một kẻ hút mực già nua đuối sức. Sự thực là bác chả có ý tưởng nào hết. Trong khi đó, bằng mọi giá, ta phải tìm ra giải pháp trong ngày hôm nay...

Thời gian quý như vàng.

- Hay là ta chuyển đến thư viện thành phố? Rộng hơn cả hiệu sách ấy chứ. Ta có thể ẩn náu ở đấy mà không ai biết.

- Cậu nói nhăng nói cuội gì thế

Carmilla. Chả mấy chốc là bị phát hiện ngay. Đấy là nơi công cộng, người ra người vào nườm nượp. Cái mình cần là một thư viện với hàng triệu sách và hàng trăm phòng để cất sách cơ! Mà kiếm đâu ra bây giờ.

- Cậu có giỏi thì nghĩ cách nào đó đi, tớ và bác sẽ làm theo ngay!

Tôi lấy lòng cô bé bằng một nụ cười.

- Tớ đã có cách.

- Cậu đã nghĩ ra gì rồi? Odilon thiên tài, cậu có điều kỳ diệu sao?

Tôi cố tình im lặng đến mấy giây để còn nhâm nhi sự đắc thắng của mình.

- Đổi quách nghĩa trang là xong...

Carmilla khẽ cắn nhần. Thôi rồi. Rõ ràng ràng là ý tưởng của tôi sắp bị cô bé đả kích. Người tôi cứng đờ.

- Cậu đúng là một kẻ hút mực mới toanh, chẳng có tí tí kinh nghiệm nào, cô bé lên tiếng. Cậu phải biết rằng những ma cà rồng già cả như bác Dracusa không thể đi xa khu nghĩa trang của mình quá một cây số, nếu không cơ thể sẽ bị tong teo, tan thành bụi rồi biến mất.

- Nhưng hai đứa mình thì vẫn có thể, đúng không? Tôi méch lòng vặc lại.

- Cậu không định bỏ mặc bác Dracusa đấy chứ?

Lúc ấy, tôi bức quá hóa khủng nên suýt nữa đã buột miệng: “Sao lại không ?”.

Nhưng may sao tôi không làm thế mà bỏ ra ngoài, không quên đóng cửa sắt cái rầm. Tôi thấy cần phải hít thở chút khí trời để suy nghĩ sáng suốt hơn. Đi được một đoạn, tôi còn nghe thấy tiếng Carmilla hét với theo:

- Nếu đến tối mà cậu vẫn không tìm được giải pháp nào thì tớ sẽ buộc phải về nhà với bố mẹ! Có phải cậu muốn thế không?

Trong lòng tôi trào dâng một nỗi buồn khôn tả. Carmilla đến trọ học nhà bác bởi gia đình cô bé sống ở tít một khu nghĩa trang hẻo lánh giữa lưng chừng núi.

Bố tôi sẽ không đời nào để tôi vượt hàng nghìn cây số đến gặp cô bé đâu. Với lại nếu thế thật thì bác Dracusa sẽ ra sao đây?

Tôi ra khỏi khu nghĩa địa, tâm hồn nặng trĩu u buồn.

Lòng phiền muộn, tôi chỉ thấy toàn là một màu đen mờ mịt, vô vọng. Chỉ còn mỗi một nước là ngồi mơ, vẽ ra một tương lai tốt đẹp hơn và hy vọng một cách viễn vông rằng nó sẽ đảo ngược cái thực tế đáng buồn này.

Chân tôi cứ thế bước. Tôi không còn biết mình đang đi về phương nào...

Có ai còn nhớ như
Đa nhân ghi ấy
thời gian gì chông
Đời hát có một
một mảnh ai đã ph
sử cũ quên hìn khô
quái quen vòng m
nhìn ai có ông m
ràng bác với rui
đào Dracula. Tôi n
sống ở quê nhà. Tôi n
Bống tôi cứ hòa thuê
khóc tôi cảm lòng đầy b
thực tế o, rồi ho đến k
chính ở đợt m hông c
Draculac tháng hát tạo n
khởi từ bên ủa thì thôi...
Hồi đó đ trên hung rồi gi
phá lên tại c ơ của tôi l
giọng ở Cui. T hông sủi t
là đầu bực, ề ông s
cú ngà v. ết t
đám ra g. ực
lại tr

Chương ba

Mực chảy dưới cầu

Tôi lang thang dọc kè sông Chương vắt qua thành phố. Tôi ngắm dòng nước chảy lững lờ và cảm thấy được an ủi phần nào. Tôi mừng tượng cảnh một con sông mực phun ra từ một thư viện khổng lồ. Những câu chữ của hàng triệu cuốn sách tuôn chảy dưới chân tôi. Tôi chỉ việc cúi người nhặt nhạnh chỗ này một ít, chỗ kia một ít.

Tôi tự hỏi nếu uống một lúc vài cuốn sách khác nhau thì cảm giác sẽ thế nào. Hương vị của việc chia sẻ một

cuốn sách với người khác thì tôi đã nếm nhiều rồi. Nhưng hấp thụ một lúc những hai quyển, cứ một câu ở quyển này lại một đoạn ở quyển kia, chắc phải mang lại cảm giác đặc biệt lắm đây.

Ý nghĩ ấy khiến tôi phấn khích đến nỗi bất chợt, tôi nhảy múa loạn xì ngầu cả lên trên đường.

Việc ấy... Việc ấy giống như là ta cùng lúc thực hiện hai cuộc phiêu lưu, sợ hãi gấp đôi, hào hứng gấp đôi và cười nhiều gấp đôi! Ta đang là một anh chàng cao bồi cưỡi ngựa rồi thoát cái đã hóa thành một nhà du hành vũ trụ đang làm việc trên một tàu con thoi. Khi thì đội mũ, khi thì khoác quần áo phi hành gia. Rượt đuổi một tên Da đỏ trước khi tóm gọn một kẻ ngoài hành tinh nguy hiểm! Sao lại không pha trộn hai truyện với nhau kia chứ? Sống trong một túp lều lơ lửng giữa vũ trụ bao la hay tấn công một xe ngựa chở khách bằng khẩu súng lục laser chẳng hạn...

Mà để làm được thế thì còn gì đơn giản hơn là một chiếc ống hút đôi. Chỉ cần cắm ngược nó lại là xong!

Phải thú thật là những ý nghĩ ấy khiến tôi chóng hết cả mặt mày. Tôi đã phải cố nhịn không lao xuống dòng sông mực mát rười rượi dưới kia. Tôi những muốn

lặn ngụp thỏa thuê để uống đầy bụng cho đến khi không còn khát tẹo nào nữa mới thôi...

Nhưng rồi giấc mơ của tôi lặn không sủi tăm. Dòng sông Chương lại trở thành dòng nước. Con tức giận trở lại sôi sục trong đầu. Bất giác tôi thấy mình đang nguyên rửa tất tạt những kẻ uống mực. Thì đó, chính họ đã lôi tôi vào cái mớ lộn xộn này. Cho đến tận cái ngày không thể nào quên, khi ông ma cà rồng hút mực Dracusa bỗng đâu thò mặt vào hiệu sách của bố tôi, thì tôi vẫn còn ngây ngô lắm. Tôi vẫn ngây thơ nghĩ rằng ống hút đơn giản chỉ là để uống nước giải khát mà thôi...

Tức mình, tôi co chân sút thẳng vào một viên sỏi trên đường, và trong lúc vu vơ nhìn theo nó, tôi suýt ngừng thở vì thứ mà tôi thoáng thấy: một tòa tháp lừng lững, cao hơn cả tháp Epphen, cao hơn cả tòa tháp đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới, một tòa nhà mang hình hài một cuốn sách mở... Tôi hồi hộp đến run lên! Tôi không nhớ là mình đã từng nhìn thấy nó. Tòa nhà như mọc ra từ hư vô, sừng sững trước

mặt tôi.

Thế là cơn giận dữ của tôi biến mất cái vèò, nó được gột tẩy sạch sẽ ngay khi tòa nhà khổng lồ kia xuất hiện một cách ngoạn mục trước mặt tôi. Liệu đó có phải tín hiệu mà Chúa của những người uống mực gửi xuống từ tận trời cao?

Chương bốn

Xác ướp trong chiếc quan tài bé tẹo

KHI tôi trở lại khu nghĩa địa thì cũng là lúc màn đêm đã bao trùm lên cả thành phố. Carmilla nổi cơn thịnh nộ lao ra vồ lấy tôi!

- Cậu đã đi đâu thế? Tớ tưởng cậu đã bỏ hai bác cháu tớ rồi! Tớ đã nghĩ là cậu không còn yêu tớ nữa!

Tôi nhún vai nhưng cô bé nào có chịu để yên cho tôi biện bạch đâu.

- Cậu có chịu để tâm giùm là hai bác cháu tớ chỉ còn

mỗi đêm nay để chuyển đi mà vẫn còn chưa biết phải đến cái xá xinh nào không? Cậu vào mà xem bác Dracusa, trông bác thảm hại lắm...

Không chần chừ, tôi lao xuống hầm. Đập vào mắt tôi là cảnh bác Dracusa đang nằm trong chiếc quan tài bé tí của Carmilla, tay thông ra bên này, chân thụt ra bên kia, người cứng đờ và khô queo. Tôi khẽ vuốt lên má bác. Chẳng khác nào một tờ giấy cũ mốc meo.

Thế là tôi hồn xiêu phách lạc. Bác không hề cử động. Giống hệt một xác ướp.

- Bác Dracusa!

Tôi hoảng hốt lay gọi bác vì thấy bác không còn chút sự sống nào. Phản ứng duy nhất chỉ là một cái thoáng rùng mình, nhẹ đến mức hầu như không nhận ra, chẳng khác gì chuyển động của một tờ giấy mỏng tang.

Carmilla đã đến đứng đằng sau tôi tự lúc nào. Cô bé không thèm hé nửa lời với tôi. Sự im lặng của

Carmilla chẳng khác gì cục hình. Tôi thừa biết cô bé đang nghĩ gì."Bác Dracusa lâm vào tình trạng bi đát như thế là tại cậu. Hai bác cháu tớ không biết đi đâu cũng là lỗi ở cậu. Tất cả chỉ tại cậu mà thôi!"

Cô bé ời nhăm to rồi!

Tôi cúi xuống bên ông bác hút mực đã cạn kiệt sức sống khế thì thầm. Một bí mật...

Bác liền mở to con mắt có màu mực đỏ ra. Màu xanh dương của chiếc mũi cho biết bác đã hồi sinh. Bác lấy tay vuốt hai má đang nhàu như tờ giấy mủn, dùng đầu lưỡi nhọn liếm môi rồi run rẩy ngồi dậy trong chiếc quan tài của cô cháu gái. Gõ kê cọt kẹt, xương cốt bác cũng lạo xạo kê theo.

- Hay đấy, nhóc con.

Nói rồi bác Dracusa nhảy phắt ra khỏi chiếc quan tài đi mượn, với vẻ hoạt bát của một chàng trai trẻ. Vậy là tôi đã giúp bác lấy lại tình yêu cuộc sống rồi!

- Chờ một phút! Carmilla bất ngờ thở thở lên tiếng.

Đôi má cô bé hồng rực lên. Những lọn tóc xoắn trên đầu cô bé rung rinh rung rinh.

- Hai người không bỏ đi như thế được. Cháu rất sợ các buổi đọc kinh thầm!

Sau cái cách cô bé đón tiếp tôi chả mấy tử tế gì hồi này, tôi sôi sục ham muốn trả đũa.

- Bác Dracusa, liệu có tin được cô nhỏ không đây?

Ông già hút mực thông thả đến xoa cằm tôi.

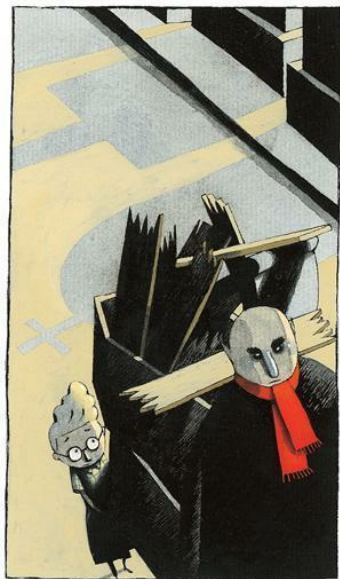
- Bác không biết đâu, Odilon. Con bé có vẻ không được bình thường. Tùy cháu quyết định.

- Ôi trời, sao mà cháu ghét cả hai người thế!

Cô bé lao bổ vào tôi. Tôi né cú cào cấu rồi nắm lấy tay cô. Con thịnh nộ của cô bé dữ dội đến nỗi chỗ khắc tên cô bé trên tay tôi bắt đầu nóng rát lên.

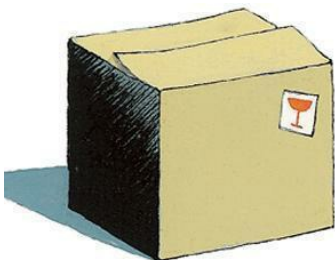
- Carmilla yêu dấu, chúng mình sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này. Lúc chiều, tớ đã tìm được một kho báu, một thư viện khổng lồ mình ao ước sáng nay, hóa ra nó ở cách đây có mấy bước chân thôi...

Chương năm

Tôi kể câu chuyện này cho các bạn nghe...

CHÚNG TÔI cẩn thận gom hết các mảnh vụn từ chiếc quan tài của bác Dracusa để vào trong quan tài của Camilla, rồi đặt nó thẳng bằng trên quan tài của tôi. Thế rồi, ông bác hút mực một đầu, Carmilla và tôi một đầu, chúng tôi lặc lè khênh số tài sản đó đến nơi ở mới.

Càng đến gần, tôi càng thấy lòng rộn ràng. Từ ngữ cứ tự chúng tuôn ào ào ra khỏi miệng tôi.

- Cái thư viện khổng lồ này tên là Thư viện Thế giới. Tôi bắt đầu liên tưởng.
- Ôi đẹp quá! Carmilla thốt lên khi nhìn thấy những vách kính lấp lánh dưới ánh trăng.
- Bác thấy chưa, bác Dracusa? Trong bụng nó là hàng trăm phòng và góc ngách, chúng ta tha hồ mà ẩn náu, và nhất là có hàng triệu hàng triệu sách để ta thưởng thức. Đây đúng là thiên đường dành cho những người hút mực, cả người lớn và trẻ em!
- Để xem thế nào đã, bác cầu nhàu.
- Khoảng đất trước sân kia là gì thế? Carmilla lo lắng hỏi tôi. Trông như cây ấy nhỉ...
- Đúng đấy, Carmilla yêu dấu, có cả hoa và ghế băng công cộng nữa cơ. Đó đích thực là một khu vườn yêu tuyệt diệu. Cậu thấy không? Chúng ta có thể cùng ngồi hút mực trong tiếng chim hót líu lo và tiếng lá cây xào xạc...

Người yêu bé bỏng của tôi mê mẩn luôn. Nhìn vào đôi mắt to tròn của cô bé, tôi thấy được cả những mảnh trời trong xanh tuyệt đẹp. Nhưng bác Dracula thì lại tỏ ra thận trọng.

- Bác e là tòa nhà này hơi hiện đại quá.

- Bác đừng ủ rũ thế chứ. Ở đây, bác sẽ an toàn tuyệt đối. Thư viện này chỉ cách nghĩa trang cũ có 999 mét thôi!

- Nếu thế thì đi nào. Đi bộ thế này làm bác khát cháy cả họng.

Và, ngạc nhiên chưa, bác đang hăm hở tăng tốc kìa!

Chúng tôi bắt đầu đi ngắm nghía xung quanh tòa nhà và bị lạc mất mấy lần cơ đấy. Sau đó ba bác cháu nhét cả ba chiếc quan tài vào thang máy, ních chặt cứng trong khoang rồi bấm nút lên tầng trên cùng. Thế nhưng đúng lúc cánh cửa bật mở trước mặt chúng tôi thì...

- Aaaa!

Carmilla hét lên kinh hãi khiến tôi cũng hồn vía lên mây. Trong lúc cuống quýt định chạy đến cứu Carmilla, tôi vấp ngã và thế là cả ba chiếc quan tài đổ theo cái rầm. Tôi bị kẹt cứng giữa những mảnh gỗ và tấm thảm, và cái mà tôi nhìn thấy đầu tiên là một đôi

ủng. Đôi ủng của ông bảo vệ ca đêm...

Carmilla đỡ tôi dậy, cô bé run lấy bầy. Một cú sốc quá lớn! Nhưng điều tệ hại hơn thế nữa là thái độ của ông bảo vệ. Không hề nhúc nhích và hoàn toàn câm lặng. Ông ta đợi cái quái gì mà không tha cho chúng tôi kia chứ?

Bác Dracusa sững sờ nhìn ông ta. Còn tôi thì len lén lùi dần về phía cửa cầu thang chuyển hàng.

- Đừng bỏ chạy! Ông bảo vệ ca đêm tuyên bố đúng lúc tôi toan chạy ra cầu thang. Chuyện này thì tôi phải kể cho các bạn nghe mới được. Tôi tin là các bạn sẽ lấy làm thích.

Thế rồi ông ta ngoác miệng cười.

- Tôi tên là Serge Boudon. Trước kia, tôi từng là chủ hiệu sách. Thế rồi, một hôm, một vị khách kỳ quặc đã đến cửa hàng của tôi. Ông ta tên là... Dracusa. Chẳng bao lâu sau tôi buộc phải bán hiệu sách của mình vì tôi đã chuyển sang uống sách chứ không bán sách

nữa. Nhưng đến giờ tôi không hề tiếc việc mình đã làm...

Bất ngờ bác Dracusa rúc rích cười, vì cuối cùng bác cũng đã nhận ra ông Serge.

- Đây là nhà của các bạn, người đã từng là chủ hiệu sách tiếp lời. Các bạn đã bước vào Dracuvilla, thành phố của những người uống mực mà không biết đấy thôi. Lại đây, tôi dẫn mọi người xem vương quốc nhỏ bé của chúng ta...

Tôi nắm lấy bàn tay của Carmilla, rồi cả tay bác Dracusa nữa. Chúng tôi đi theo ông Serge khám phá trong lòng của Thư viện Thế giới...

Ở đó, dưới bãi đỗ xe, lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy một không gian kỳ diệu do những người hút mực đào

được. Chúng tôi sửng sốt chứng kiến cả một nghĩa trang dưới lòng đất giống nghĩa trang cũ của bác Dracusa một cách lạ lùng. Nó chỉ nhỏ hơn một chút và được chiếu sáng bằng đèn ha-lô-gien, vì nắng và ánh trăng không khi nào lọt được đến đây.

Bác Dracusa cúi xuống bốc một nắm đất đưa lên mặt.

- Nhưng...

- Không sao, ông Serge khẳng định với bác, đất ở đây cũng giống ở đó. Chúng tôi đã mất hàng tháng trời chuyển từng xô đất từ trên kia xuống đây. Nhờ vậy mà không ai trong số chúng tôi bị khô bao giờ. Chúng tôi biết một ngày nào đó ông sẽ đến được nơi này...

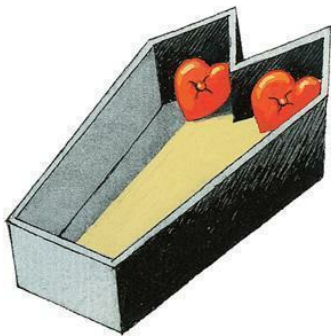

Nhưng khi nhìn vào mặt của ông bác hút mực già nua, tôi biết là còn thiếu một chi tiết có thể giúp ông cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn. Tôi bèn nói thầm vào tai Carmilla. Rồi chúng tôi chạy biến đi.

- Các cháu đi đâu thế?

- Đi tìm chiếc quan tài của bác để còn sửa ạ. Bác cần được nghỉ ngơi. Cảm xúc mạnh giờ không còn hợp với tuổi bác nữa rồi.

Bác có lắm lắm điều gì đó mà tốt hơn là chúng tôi không nên nghe. Con người bác xa lạ với những lời bông đùa. Thực tình thì tôi có một ý tưởng khác trong đầu cơ. Chỉ Carmila biết thôi. Vì những lý do riêng... Tôi rủ cô bé đóng hẳn một chiếc quan tài dành cho hai người!

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook:

<https://facebookc.com/caphebuoitoi>